

структурні особливості, логіко-семантичні відношення елементів системи, відносин, що еволюціонують, а також особливості змін самої терміносистеми як цілісності [3].

Література

1. *Великий тлумачний словник сучасної української мови* (з дод., допов. на CD) / Уклад. і голов. ред. В. Бусел. Київ, Ірпінь : ВТФ «Перун», 2009. 1736 с.
 2. Термін. *Словник UA: Портал української мови та культури*. URL: <https://slovnyk.ua/index.php?sword=термін> (дата звернення: 03.04.2024).
 3. Томіленко Л. М. *Термінологічна лексика в сучасній тлумачній лексикографії української літературної мови* : монографія. Івано-Франківськ : Фоліант, 2015. 160 с.
-

УДК 37.013.42

Кернас Андрій В'ячеславович

*доктор філософії в галузі психології, магістр педагогіки, к. психол. н.,
ст. викладач кафедри мовної та психолого-педагогічної підготовки,
Одеський національний економічний університет,
доцент кафедри практичної психології,
Одеський національний морський університет (Україна)*

ЗМІСТ ТА СТРУКТУРА ПРОФЕСІЙНО-ЕТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ СОЦІАЛЬНОГО ПЕДАГОГА

JEL classification: A130

У цьому складному періоді часу, зумовленому воєнним становищем в Україні, особливого значення набуває професія соціального педагога, яка визначається як самостійна та невід'ємна частина соціальної роботи. Запорукою успішного здійснення професійної діяльності соціального педагога є високий рівень його теоретико-практичних знань та вмінь, що застосовуються ним на практиці.

Сьогоденню притаманні фундаментальні трансформації у всіх сферах суспільного життя, життєдіяльності соціальних груп, окремих людей. Загострення політичних, економічних, фінансових, екологічних, соціальних, демографічних та інших проблем висуває високі вимоги як до спроможності сучасної людини адаптуватися до них, так і ефективно діяти в нових соціальних реаліях. Ця ситуація спричиняє неоднозначний, іноді негативний, вплив на їх соціалізацію, соціальне становлення, фізичне і психічне здоров'я, реалізацію людини як особистості. Актуальність вивчення соціальної педагогіки зумовлена тим, що вона дозволяє зрозуміти процеси взаємодії особистості й соціуму, розкрити професійну діяльність фахівців соціально-педагогічного профілю у типових умовах соціалізації дітей і дорослих, формувати необхідні знання, навички та вміння, надає можливість усвідомити місце та роль соціальної педагогіки як науки й сфери діяльності у процесах соціального навчання та виховання людини [1, с. 6].

Провідним чинником виховання соціально адаптованої особистості стає розуміння соціальних процесів та етики суспільного життя. Водночас вважаємо за необхідне відзначити, що зміст та структура професійно-етичної культури соціального педагога базується на етичних вимогах та альтруїстичних прагненнях, що здійснюються на практиці у вигляді категоріального імперативу.

Морально-етична культура, яка певною мірою сформувалася в процесі історичного розвитку та становлення українського суспільства, базується на традиційних, моральних принципах.

У 1992 році в Україні на законодавчому рівні була запроваджена професія «соціальний педагог», яка базується на традиційних гуманістичних та моральних принципах.

Таким чином, професійно-моральну культуру соціального педагога ми розглядаємо як систему моральних цінностей та етичних норм, які стали внутрішніми переконаннями особистості, в основі яких лежить альтруїстичний імператив [2, с. 6].

У структурі професійно-моральної культури можна виділити чотири компоненти:

- аксіологічний, що дозволяє розкривати професійно-моральну культуру соціального педагога як сукупність педагогічних цінностей;
- технологічний, який виступає як спосіб соціально-педагогічної діяльності;

– творчий, який є свідченням прояву педагогічної творчості соціального педагога
– особистісний, що розкриває професійно-етичну культуру соціального педагога як специфічний спосіб реалізації сутнісних сил людини [2, с. 8].

У свою чергу, робота соціального педагога має яскраво виражений ціннісно-гуманістичний характер, що визначає сутність та напрямок соціальної адаптації особистості до життя в соціумі. Засвоєння норм і правил морально-етичної поведінки у суспільстві, а також прагнення відповідати соціально прийнятному стереотипному еталону поведінки, сприяє розвитку соціально адаптованої особистості, яка готова до взаємодії з соціумом.

Практична діяльність соціального педагога спрямована на формування фундаментальних стійких прагнень до відповідності вимогам соціуму.

Таким чином, професійна культура соціального педагога є системою морально-етичних цінностей, які є регулятором соціально-педагогічних відносин.

Література

1. Козирєв М. П. *Соціальна педагогіка* : навч. посіб. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2020. 352 с.
2. Полянничко А. О. *Формування деонтологічної культури майбутнього соціального педагога в соціально-виховному середовищі вищого навчального закладу* : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук : спец. 13.00.05 «Соціальна педагогіка». Слов'янськ, 2019. 22 с.

УДК 378:37.032

Ковальська Наталя Аркадіївна

*к. філол. н., доцентка кафедри мовної та психолого-педагогічної підготовки,
Одеський національний економічний університет (Україна)*

ФОРМУВАННЯ ОСОБИСТОСТІ СУЧАСНОГО ФАХІВЦЯ З ЕКОНОМІКИ В ЕПОХУ ЦИФРОВІЗАЦІЇ

JEL classification: I000; I230

В останні десятиліття перед сучасним українським суспільством постала низка випробувань: періодичні локдауни, карантини, спричинені пандемією Covid-19, військові дії. Проте, не зважаючи на ці перепони, сфера освіти продовжує функціонувати і розвиватися. Так, ключовим вектором розвитку національної системи освіти і, зокрема, важливою умовою її інтеграції в міжнародний освітній простір є цифрова трансформація, діджиталізація, що призводить до активного застосування інформаційно-комунікативних технологій, підвищення якості освіти та її конкурентоздатності і, відповідно, доступу всіх громадян до якісної освіти. Цифровий розвиток України передбачає «...реалізацію цілеспрямованої та інноваційної політики створення в різних сферах життєдіяльності таких умов (технологічного середовища, цифрових інфраструктур тощо), які спонукали б громадян та бізнес замість звичних аналогових (традиційних) засобів та інструментів використовувати саме цифрові як більш ефективніші, швидші, дешевші та якісніші» [1].

Діджиталізація, що являє собою процес переведення інформації у текстовій, звуковій, графічній формах у цифровий формат, спричинила кардинальні зміни в освіті, змінила принципи організації та структуру навчального процесу. Поява різноманітних технологічних цифрових засобів навчання – мобільних пристроїв, смарт-дошок, MOOCs, планшетів, ноутбуків, програм симуляції, динамічних візуалізаторів та віртуальних лабораторій – змінили освіту в Україні та в світі.

Наразі ми не уявляємо навчальний процес без цифрових технологій. Саме цифрові технології дозволяють продовжувати безпечно надавати освітні послуги та отримувати освіту в дистанційному або змішаному форматах. В умовах цифровізації освіти актуалізується питання створення нових засобів навчання, формування особистості сучасного фахівця. Отже, використання цифрових платформ різного характеру, впровадження нових інформаційних та освітніх технологій, використання дистанційних форм та активних методів навчання є однією з основних вимог сучасного інформаційного суспільства.